

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἀπριλίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 14

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)
Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ πιάνον καὶ κατεπλάγη μετὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ μετὰ τὴν εὐκυνήσιαν τῶν δακτύλων τῆς ὥς καὶ μετὰ τὸ αἰσθηματὸς τὸ ὅποτον ἐμαρτύρει τὸ ἀμεμπτον παῖξιμόν τῆς. Ἀμέσως προσεκάλεσε τὸν καλλίτερον μουσικοδιδάσκαλον τοῦ Δουβλίνου, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν παρήλθε βραδυά, χωρὶς νὰ παίξουν ὀλίγην μουσικὴν μαζί τοῦτος καὶ ἀνεψιά.

Ἡ χαρὰ τῆς Ρόζας ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος, ὅταν εἶδε πόσῃ εὐχαρίστησιν ἐπροξένει εἰς τὸν ματρευτὸν τῆς θεῖον ἢ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσιν τῆς. Ἀπὸ τότε ἤρχισε περίοδος τελείας εὐτυχίας, καὶ πᾶν ἔχνος ζηλοτυπίας πρὸς τὴν Ἑλληνὴν ἐξέλιπε διαμιάς. Ὁ ἴλιγον ἔμελε τώρα τὴν Ρόζαν, ἂν ἡ Ἑλληνὴ ἤρχετο ἀπὸ τὸ Σχολεῖον φορτωμένη βραβεῖα καὶ ἀριστείας, καὶ ἂν ἐχαίρετο διὰ τοῦτο ὁ θεῖος Ἀρχηγός. Ἄν θέλετε μάλιστα, ἐχαίρετο καὶ αὐτὴ, καὶ εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ κ. Βώρκε προσέθετε καὶ τοὺς ἰδικούς τῆς, εἰλικρινεῖς καὶ ἐγκαρδίους.

Λοιπόν, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀντιζηλία μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς Ἑλλῆς, ἀφ' οὗ ὁ θεῖος Ἀρχηγός ἦτο ἐπίσης εὐχαριστημένος καὶ μετὰ τοὺς δύο. Ἡ Ρόζα ἄλλως τε ἠξέσχευεν ὅτι ὁ κ. Βώρκε αὐτὴν ἀγαποῦσε περισσότερο, ὅτι ἦτο πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀνεψίαν του, καὶ ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς ἰδιοφυΐα τῷ ἐπροξένει μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν ἀπὸ ὅλα τὰ βραβεῖα καὶ ὅλα τὰ ἄριστα τοῦ κόσμου.

Βλέπετε ὅμως, ὅτι ἂν ἡ Ρόζα ἔπαυσε νὰ ζηλεύῃ τὴν Ἑλλην, τοῦτο συνέβη ὅχι διότι κατενίκησε τὸ κακὸν αἰσθημα, ἀλλ' ἀπλῶς διότι μετεβλήθησαν αἱ περιστάσεις.

Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς τὸ κακὸν αἰσθημα διετηρεῖτο ἀκόμη, ἔτοιμον νὰ νερφνῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. διότι οὐδέποτε τὸ ἐπολέμησεν, οὐδέποτε τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἐλάττωμα.

Κατὰ τὰς διακοπὰς, ὡς εἴπομεν, ἡ Ἑλλην ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ρόζας, καὶ ἡ χαρὰ τῶν δύο κορασίων ἦτο τότε μεγάλη. Ὁ κ. Βώρκε τὸς ἐπήγχιεν εἰς κανὲν παραθαλάσσιον ἢ εἰς καμμίαν ἐξοχὴν, καὶ ἐκεῖ ἐξοῦσαν ὀλίγους μῆνας τελείας εὐτυχίας.

Ἔτσι ἐπερνοῦσαν τὰ χρόνια. Τώρα ἡ μίς Ρόζα Βώρκε ἦτο ἑνδεκά ἐτῶν, καὶ

ἡ Ἑλλην εἶχε σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν. Τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο, ἐξαιρετικῶς ὠραῖον καὶ θερμὸν, ὁ κ. Βώρκε μετὰ τὰ δύο κοράσια ἀνεχώρησε διὰ ταξίδιον ἀνὰ τὴν βόρειον Ἰρλανδίαν.

Ἐσταμάτησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Δέρρυ, ἐπεσκέφθησαν τὴν ἀρχαίαν Μητρόπολιν, πλήρη μεγάλων ἀναμνησέων, καὶ κατόπιν ἐπεριπάτησαν εἰς τὰ ὄχυράματα, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὁποίων ἡ ἀποψὶς τῆς περιοχῆς εἶνε θαυμασία.

— Ἄν ἤμουν γεννημένη εἰς τὸ Δέρρυ, εἶπεν αἰφνης ἡ Ἑλλην, θὰ ἤμποροῦσα νὰ ἐπιτύχω ὑποτροφίαν διὰ τὸ Τζέρτων.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Τζέρτων; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Εἶνε Ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον, πλησίον τῆς Κανταβριγίας. Γίνεται Διαγωνισμός διὰ τὴν ὑποτροφίαν, καὶ ἅμα ἔμβη κανεῖς εἰς τὸ Τζέρτων, ἐξέρχεται μετὰ δίπλωμα σπουδαῖον. Μοῦ εἶπαν, ὅτι ἂν ἔμβαινα εἰς τὸ Τζέρτων, τὸ μέλλον μου θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένον. Γίνονται δύο διαγωνισμοὶ ὑποτροφίας· ἓνας διὰ τὰ κορίτσια τοῦ Δέρρυ, καὶ ἄλλος διὰ τὰ κορίτσια τοῦ Κόρλαιν. Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἀπὸ τὸ Δέρρυ ἢ ἀπὸ τὸ Κόρλαιν!

— Δὲν ἠξέσχευον ὅμως ἂν θὰ σε ἄφιναν νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, εἶπε μειδιῶν ὁ κ. Βώρκε. Εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ χωρὶς τὸ Τζέρτων; ὅλα τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἰσχυράν ὑγίαν διὰ νὰ νικήσουν εἰς τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ ἡ προπαρασκευὴ διὰ τόσον αὐστηρὰς ἐξετάσεις.

— Ὡ, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλλην μετὰ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς καμμίαν δυσκολίαν δὲν ὑπερνικάται χωρὶς

«Ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.» (Σελ. 110, στ. α')

τρα υποδέχεσαι την εἰδήσιν μου; Δέν σου ἀρέσει; Δέν εἶσαι εὐχαριστημένος; ΜΑΡΙΟΣ.— Εἶμαι, κύριε καθηγητά... εἶμαι εὐχαριστημένος, ὦ, εἶμαι... πολύ εὐχαριστημένος!... (Ἐκρήνεται εἰς λυγμούς.)

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Ὁραία χαρά! Κλαῖς;!!

ΜΑΡΙΟΣ.— Συλλογίζομαι τὸν Εὐάγγελ-λο... Ὁ Εὐάγγελος, κύριε καθηγητά, δέν πέρνει τίποτε;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Πῶς; πέρνει τὸν πρῶτον Ἐπαῖνον.

ΜΑΡΙΟΣ.— Μόνον Ἐπαῖνο;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Διάβου! Ἀφ' οὗ πέρ-νεις σὺ τὸ Βραβεῖον;...

ΜΑΡΙΟΣ.— Ἐπαῖνον; Μὰ γιατί;

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα τοῦ ὥρολογίου, καρφωμένοι εἰς τὴν μέσην, γυρίζουν δύο κομψαὶ ἐπίχρσοι βελό-ναι, — ἡ μία μακροτέ-ρα, ἡ ἄλλη βραχυτέρα.

Εἶνε οἱ δεῖκται.

Ἡ μακροτέρα δει-κνύει τὰ λεπτά καὶ ὀνο-μάζεται λεπτὸ δεικ-τής. Κάνει δλό-κληρον τὸν γύρον τῆς πλακῆς εἰς διάστημα μιᾶς ὥρας. Ἡ βραχυ-τέρα δεικνύει τὰς ὥρας καὶ ὀνομάζεται ὥρο-δ εἰ κ τ η ς. Αὐτὴ χρειάζεται δώδεκα ὥ-ρας διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύ-ρον τῆς πλακῆς.

Κυττάξετε τὸν μα-κρὸν δείκτην, κυττάξετέ τον καλά. Τὰ καλλί-τερα μάτια τοῦ κόσμου νὰ ἔχετε, πάλιν μετὰ μεγάλου κόπου θὰ δια-κρίνετε ὅτι προχωρεῖ. Καὶ ὅμως περιπατεῖ, κινεῖται δώδεκα φορές γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Σταθῆτε ὀλίγον καὶ κυττάξετε πάλιν.

Ἰδοὺ ἡ μικρὰ βελόνη ἐπροχώρησε κατὰ μίαν ἀπὸ τὰς ἐξήκοντα ὑπο-διαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε χαραγμέναι γύρω εἰς τὴν πλάκα. Παρήλθεν ἓν λεπτόν.

Ἐξήκοντα τέτοια λεπτά κάμνουν μίαν ὥραν καὶ εἰκοσιτέσσαρες ὥραι κάμνουν δλόκληρον τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τὸ ἐν μεσο-νύκτιον ἕως τὸ ἄλλο.

Τριακόσια ἐξήκοντα πέντε ἡμέραι κάμνουν τὸ ἔτος καὶ ἀριθμῶς τις ἐτῶν,

μεγαλῆτερος διὰ τοὺς μὲν, μικρότερος διὰ τοὺς δέ, εἶνε ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπι-νης ζωῆς.

Οἱ δύο δεῖκται τοῦ ὥρολογίου, οἱ δύο ἐκείνοι δεῖκται οἱ ὁποῖοι φαίνονται ἀκί-νητοι ἀπὸ τὴν βραδύτητα ποὺ κινούνται, ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετροῦν τὴν διάρ-κειαν τῆς ζωῆς μας.

Κάθε που περνᾷ ἓν λεπτόν, εἶνε ἓν λε-πτὸν ὀλιγώτερον δι' ἡμᾶς· κάθε που περ-νᾷ μία ὥρα, εἶνε μία ὥρα ὀλιγώτερον δι' ἡμᾶς· αὐτὰ ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ σύν-ολον τοῦ μεγάλου θησαυροῦ τῆς ζωῆς.

— Τί ἄργα ποὺ περνᾷ ὁ καιρὸς! σκέπτεται ἡ ὀκνηρὰ Εὐτέρπη, καὶ χασμά-ται ἀπὸ τὴν πληξίν καὶ κυττάζει κάθε στιγμὴν τὸ ὥρολόγιον τοῦ τοίχου. Τί ἄργα ποὺ περνᾷ ὁ καιρὸς! Μὰ τί; δέν κινοῦνται λοιπὸν οἱ δεῖκται τοῦ ὥρολο-γίου; Ἀχ, ἄς μπορούσα νὰ τοὺς δώσω μιὰ σπρωξιά μὲ τὸ χέρι μου, διὰ νὰ προ-χωρήσουν! Ἀχ, μὰ πότε θὰ κτυπήσῃ τὸ κουδούνι διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα;

Ἡ Γεωργία ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἶνε δλόκληρη βυθισμένη εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς. Μελετᾷ τὸ μάθημά τῆς, γράφει τὸ θέμα ποὺ τῆς ἔδωσαν, χω-ρίς νὰ συλλογίζεται τίποτε ἄλλο.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ ὥρο-λόγιον κτυπᾷ τὸ μά-θημα ἐτελείωσε.

— Τί γρήγορα ποὺ περνᾷ ὁ καιρὸς! συλλογίζεται ἡ Γε-ωργία. Πόσον γρή-γορα ἐπροχώρησαν οἱ δεῖκται τοῦ ὥρολο-γίου. Ἀχ, ἄς ἡμ-πορούσα νὰ τοὺς κά-μω νὰ ἐπισθοδρομή-

για ποὺ τον εὕρσκει τόσο βραχύν... Ὡ, χωρὶς ἄλλο ἡ Γεωργία! Ναι, παιδιὰ μου, ὁ χρόνος εἶνε βραχύς, ὁ καιρὸς περνᾷ πολὺ γρήγορα, ὅσον ἄργα καὶ ἂν περιπατοῦν οἱ δεῖκται τοῦ ὥρολο-γίου!

Καὶ μέχρι τοῦ ἐσχάτου, τοῦ βαθυτάτου γήρατος ἂν φθάσωμεν, πάλιν ὁ χρόνος εἶνε βραχύς, πολὺ βραχύς, σὰς λέγω, διότι ἡ ζωὴ ἐγίνε διὰ τὴν ἐργασίαν.

Ἀς τον χρησιμοποιοῦμεν τὸν χρό-νον αὐτὸν ποὺ μας χαρίζει ὁ Θεός· ἄς τον μεταχειρισθῶμεν ἐπιφελῶς. Μίαν ἡμέραν θὰ δώσωμεν λόγον δι' αὐτόν, ὅπως ὁ ὑπὲρ τῆς ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν κύριόν του, διὰ θησαυρὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἐνεπιστεύθη.

(J.—H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

— Γνωρίζομεν τώρα, εἶπε, διὰ ποῖον λόγον οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιν καὶ Βαρίνας ἐπεχείρησαν αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον εἰς τὸν Ὀρενόκον. Ἀρὰ γε καὶ τὸ ἰδικόν σας ἔχει τὸν αὐτὸν σκοπὸν;

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔκαμε ζωηρό-τατον κίνημα ἀρνήσεως· ἀλλὰ, ὑπείκων εἰς νεῦμα τοῦ Παύλου, παρήτθη τῆς ιδέας νὰ ἐκφράσῃ τὴν περιφρόνησίν του πρὸς τὰ γεωγραφικὰ προβλήματα.

Τότε ὁ νεανίας διηγήθη τὴν ἱστορίαν του καὶ ἐξέθεσε τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁ-ποίους ἀφῆκε τὴν πατρίδα του καὶ ἐπε-χειρεῖ τὸ μέγα ταξεῖδιον.

Ὁ γηραιὸς κ. Μαρσάλ δέν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ διήγησις αὐτή. Ἐλα-βε τὰς χεῖρας τοῦ Παύλου, τὸν εἴλκυσε εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον, — διὰ τὸ ὅποῖον ὁ λοχίας ἐ-γόγγυσεν ὑποκώφως, — καὶ τῷ ἔδωκε τρόπον τινὰ τὴν εὐλογίαν του, μὲ διαπύ-ρους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σχε-δίων του.

— Ἀλλ' οὔτε σεις, κύριε Μαρσάλ, οὔτε ὁ κύριος Ἐπαρχος δέν ἠκούσατε νὰ γίνεταί ποτε λόγος περὶ τοῦ συνταγμα-τάρχου Κερμώρ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.

Ἀπάντησις ἀρνητική.

— Ἰσως ὑπέλαβεν ὁ Ἐπαρχος, νὰ μὴν ἦλθεν εἰς τὴν Οὐρβάνω ὁ κ. συν-ταγματάρχης... Τοῦτο ὅμως μ' ἐκπλήτ-τει, διότι ὅλα τὰ πλοίαρια προσεγγίζουν ἐδῶ διὰ νὰ κάμουν τὰς προμηθείας των. Πότε εἶπατε; εἰς τὰ 1879;...

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Παύ-λος. Ἐμένατε καὶ τότε εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωρίον;

— Βεβαίως, ποτε ὅμως δέν ἤκουσ-τε, ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ συνταγματάρχης,

— Πολὺ περίεργον πρᾶγμα!...

— Αὐτὸ δέν ἔχει σημασίαν, ἀγαπητό μου παιδί, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ. Εἶνε ἀ-δύνατον νὰ μὴ ἄρσεν ὁ πατέρας σας ἱ-γνὴ διαμονῆς εἰς τὸν Ἀγίον Φερνάνδον, καὶ ἐκεῖ ἀφύκτως θὰ σας δώσουν τὰς πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐρευνῶν σας.

Ἡ συναναστροφή παρετάθη μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, καὶ οἱ ξένοι τοῦ Ἐπαρ-χου, ἀποχαιρετίσαντες τὴν ὑποχρεωτικὴν οἰκονομίαν, ἐπανήλθον εἰς τὰ πλοίαριά των, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ αποπλεύσουν ἀφύκτως τὴν πρωίαν.

Ὁ Παῦλος ἐξηπλώθη εἰς τὴν στρω-μνήν του, καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ τακτι-κὸν κυνήγιον τῶν κωνόπων, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἰδι-κὴν του.

Ἀπεκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὁ ὕπνος των δέν ὑπῆρξε πολὺ ὥρος.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, θόρυβος μα-κρυνός, συνεχής, αὖξων, τοὺς ἀφύπνισε.

Ἦτο κρότος ὑπόκωφος, περίεργος, ὁ ὁποῖος ὠμοιάζε καὶ δέν ὠμοιάζε μὲ βρον-τὴν μακρυνήν. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἤρχισαν νὰ συντα-ράσσωνται παραδόξως καὶ νὰ σαλεύουν τὸ σκάφος τῆς Γαλλινέτας.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ τὸ παιδίον ἐσηκώθησαν, ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ ὑπόστεγον καὶ ἐστάθησαν παρὰ τὴν βάσιν τοῦ ἱστοῦ.

Ὁ κυβερνήτης Βαλδέξ καὶ οἱ ναῦται του, ὄρθιοι εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοια-ρίου, ἐπεσκόπουον ἀνησυχῶς τὸν ὀρίζοντα.

— Τί συμβαίνει, Βαλδέξ; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Δέν ἠξεύρω...

— Μήπως ἔρχεται θύελλα;

— Ἀ μπᾶ!... ὁ οὐρανὸς δέν ἔχει σύννεφα... ὁ ἄνεμος εἶνε ἀνατολικὸς καὶ ἀδύνατος.

— Μ' αὐτὴ ἡ ταραχὴ τί εἶνε;

— Δέν ἠξεύρω... δέν ἠξεύρω... ἐπα-νελάμβανεν ὁ Βαλδέξ.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο τῶντι ἀνεξήγητον. Εἰς τὴν Μαρπάρην ἡ αὐτὴ ἐκ-πληξίς ἐπιβατῶν καὶ πληρώματος.

Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ δύο τοῦ φίλοι, ἔξω τοῦ ὑποστέγου, προσεπάθουν εἰς μά-την νὰ ἐξηγήσουν τὴν αἰτίαν τοῦ φαινο-μένου.

Ἀντηλλάγησαν σκέψεις μετὰ τῶν δύο πλοιαρίων, ἀλλ' οὐδεμία ἱκανοποιη-τική ἐξήγησις προσέκυψε.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ὁ κλόνος δέν ἦτο αἰσθητὸς μόνον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ξηράν. Διὰ τοῦτο, σχεδὸν ταυτοχρόνως, οἱ κάτοικοι τῆς Οὐρβάνας, ἐγκαταλείψαντες τὰς καλύβας των, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὄχθην.

Ὁ κ. Μαρσάλ καὶ ὁ Ἐπαρχος συνην-ώθησαν μὲ τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἤρ-χισε νὰ κυριεύεται ἀπὸ κάποιον φόβον.

Ἡ ὥρα ἦτο τετάρτη καὶ ἡμίσεια, ἡ αὐγὴ ὑπέφωσκεν.

Οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων ἀπεδιβα-σθησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἐπλησίασαν τὸν Ἐπαρχον.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ κ. Μι-γκέλ.

— Ὡς εἶνε χωρὶς ἄλλο σεισμὸς εἰς τὴν Σιέρραν Ματαπέϋ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐ-παρχος, καὶ αἱ δονήσεις μεταδίδονται ἕως εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ κ. Μιγκέλ παραδέχθη αὐτὴν τὴν ἐξηγήσιν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ ἔδαφος τῶν ἱλάνων ὑπέκειτο εἰς σεισμούς. Οὐχ ἦττον ἐπέστησε

τὴν προσοχὴν τῶν συνομιλητῶν τοῦ ἐπὶ τοῦ πα-ραδόξου θορύβου, ὁ ὁποῖος ἠκούετο ἐξ ἀνατολῶν. Τοῦτο ἦτο ὅλως διόλου ἀνεξήγη-τον καὶ κανεὶς δέν ἠδύνατο νὰ ἐκφέρῃ γνώμην.

— Ἀς ἀνα-μείνωμεν, εἶπεν ὁ κ. Μαρσάλ. Δέν πιστεύω νὰ διατρέχῃ κανένα κίνδυνον ἡ Οὐρ-βάνα.

— Καὶ ἐγώ. ἀπήντησεν ὁ Ἐ-παρχος· νομίζω ὅτι εἰμφορεῖ ὁ κόσμος νὰ ἐπι-στρέψῃ εἰς τὰ σπίτια του.

Ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι ἐκ τῶν κατοίκων ἠχο-λούθησαν τὴν συμβουλήν ταύ-την. Ἀλλως τε εἶχεν ἐξημερώσῃ πλέον, καὶ ἴσως οἱ ὀφθαλμοὶ ὅς ἐξήγουν ὅτι δέν ἠμπόρεσαν νὰ ἐ-ξηγήσουν τὰ ὤ-τα.

Ἐπὶ τρεῖς ὥρας, ὁ μακροσμένος κρό-τος δέν ἔπαυε ναυξάνῃ κατὰ τρόπον πα-ράδοξον. Ὡς ἔλεγέ τις ὅτι κατὰ μέγα καὶ ἰσχυρὸν ἐγλυστρόυσεν, ἐσύρετο μα-κρὰν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους. Καὶ τοῦ θορύβου τούτου, τοῦ ὑποκώφου καὶ ρυθμικοῦ, οὐδεὶς ὑπόπτευσεν ἀκόμη τὴν ἀληθῆ αἰτίαν.

Ὁ Ἐπαρχος καὶ ὁ κ. Μαρσάλ, συ-νοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῶν δύο πλοιαρίων, ἀνῆλθον εἰς τὸν λόφον τῆς Οὐρβάνας, διὰ νὰ ἐπισκοπήσουν ἀφ' ὕψη-

λοῦ τὴν πεδιάδα εἰς ἀκτῖνα μεγαλητέραν. Ὁ ἥλιος ἀνυψοῦτο ἐπὶ οὐρανοῦ διαυ-γεστάτου, ὅμοιος πρὸς φωτεινὸν ἀερό-στατον, τὸ ὁποῖον ἡ αὖρα ὠθεῖ πρὸς τὰς ὀχθὰς τοῦ Ὀρενόκου. Οὐδὲν νέφος εἰς τὸν ὀρίζοντα, οὐδὲν σημεῖον, προμηνῶν ἡμέραν θυελλώδη.

Ὅταν οἱ παρατηρηταὶ ἀνέβησαν εἰς ὕψος τριάκοντα περίπου μέτρων, ἔστρε-ψαν τὰ βλέμματά των πρὸς ἀνατολὰς. Ἀπέραντος ἔκτασις ἠπλοῦτο πρὸ αὐτῶν, πεδιάς εὐρεῖα καὶ καταπρασίνη, « ἡ σι-γγλὴ ἐκείνη θάλασσα τῆς χλόης » κατὰ τὴν ποιητικὴν ἔκφρασιν τοῦ γεωγράφου

« Χελῶνες!... εἶνε χελῶνες!... ἀνέκραξεν ὁ κ. Μιγκέλ. » (Σελ. 114, στ. β')

Ἐλισαίου Ρεκλὺς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ θάλασσα αὕτη δέν ἦτο τώρα γαληνιαία· ὁ πυθμὴν τῆς, οὕτως εἰπεῖν, θὰ συνε-ταράσσετο σημαντικῶς, διότι, εἰς ἀπό-στασιν τεσσάρων πέντε χιλιόμετρων, ἡ ἐπιφάνεια ἐστέφετο ἀπὸ μεγάλας τολύπας κονιορτοῦ.

— Ἰδὲ! ἐκεῖ σκόνη! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μαρσάλ· μπᾶ! τὸ χῶμα σηκώνεται ψηλά...

— Καὶ ὅμως δέν φυσᾷ ἄερας! παρε-τήρησεν ὁ κ. Μιγκέλ.

